

20. יום-הדין

העולם!

כאשר האדם משתמש במילה זו, הוא מדבר לעתים קרובות בלא כל מחשבה, בלא ליצור לעצמו תמונה, כיצד נראה באמת העולם הזה שבשמו נקב.

אולם רבים, המנסים לתאר לעצמם דבר מסוים כלשהו, עולים ברוחם אינספור גופים שמימיים בעלי תכונות וגדלים שונים ביותר אלו מאלו, הנעים במסלולם בחלל כשהם סדורים במערכות שמש.

אתם יודעים שניתן לראות יותר ויותר גופים שמימיים, ככל שמכשירי הצפייה הם בעלי חדות רבה יותר ומגיעים לטווח רחוק יותר.

האדם הממוצע מפצה עצמו אז עם המילה "אינסופיות", המקבעת במוחו טעות של מצג שקרי. העולם אינו אינסופי.

הוא הבריאה, דהיינו יצירתו של הבורא.

יצירה זו, כמו כל יצירה, עומדת לצד הבורא, וככזו, הריהי מוגבלת.

המתקדמים לכאורה גאים לעתים קרובות בידיעה שבידם, שהאל מצוי בבריאה כולה, בכל פרח, בכל אבן, שהכוחות-הטבעיים המניעים הם האל, דהיינו כל שהוא מעבר לכל-חקר, שאפשר לחוש אותו אולם לא ניתן לתפשו באמת.

כוח ראשוני הפועל ללא-הרף, מקור-כוח המתפתח מתוך עצמו לנצח, האור-הראשוני חסר-הישות.

הם מחשיבים עצמם מתקדמים ביותר במודעותם לכך, שהאל מצוי בכל, ובכל מקום ניתן לפגשו בכוח המניע-כל ופועל תמיד במטרה להתפתח לעבר השלמות.

אולם, זה נכון רק במובן מסוים.

אנו פוגשים בבריאה כולה רק את רצונו, ובכך את רוחו, את כוחו.

הוא עצמו קיים הרחק מעבר לבריאה.

הבריאה כעבודתו, כביטוי לרצונו, נקשרה כבר מרגע היווצרה, אל חוקי-הקיום והקריסה הבלתי-ניתנים לשינוי; שכן מה שאנו מכנים חוקי-הטבע, אלו הם רצונו של האל בבריאה, שבהשפעתו הם יוצרים ללא הרף עולמות, ומחריבים אותם.

רצון הבריאה הזה הוא אחיד בבריאה כולה, ואליו שייכים המרחב האת'רי והעולם הגשמי כאחד.

והבריאה הזו כולה, כיצירה, אינה רק מוגבלת, כדרכה של כל יצירה, אלא אף זמנית!

אחדותם של החוקים-הראשוניים, אחדות בלתי-תלויה ואינה ניתנת לביטול, דהיינו - של הרצון הראשוני, מהותה בכך שכל מהלך, ולו הקטן ביותר, המתקיים על-פני-האדמה בחומריות-גשמית, חייב להיפרש באותה הדרך בדיוק כמו כל התרחשות בבריאה, אפילו זו שתוצאותיה עוצמתיות ביותר, וכמו הבריאה עצמה.

צורתו ההדוקה של הרצון-הראשוני היא טבעית ופשוטה.

מרגע שזיהינו אותה, אנו מוצאים אותה בקלות בכל.

מורכבותם של תהליכים כה רבים, והקושי בהבנתם, טמונים אך ורק בריבוי ההצטלבויות של המעקפים והסטיות מן הדרך-הראשית, הצטלבויות שנוצרו כתוצאה מרצונותיהם השונים של האנשים.

יצירתו של האל, העולם, כפוף, כבריאה, לכל אותם חוקי-האל המושלמים והבלתי-משתנים, מתוכם היא נבראת ולפיכך מוגבלת על-ידם.

גם האמן ביצירתו, למשל, שקוע כולו בתוכה, ועם זאת הוא בגופו מתקיים לצידה.

היצירה מוגבלת ובת-חלוף, לא כך הם כישוריו של האמן.

האמן, שהוא בורא-היצירה, יכול להשמידה אם רצונו בכך, בלא שהוא עצמו ייפגע.

ועדיין, על-אף זאת, יישאר תמיד האמן.

אנו מזהים ומוצאים את האמן ביצירותיו, והוא יהיה מוכר לנו גם בלא שנצטרך לראותו באופן אישי.

יש לנו את יצירותיו, רצונו שמון בתוכן ופועל עלינו, הוא מופיע לפנינו דרכן, ועדיין, כשלעצמו יכול לחיות הרחק מאיתנו.

האמן היוצר-את-עצמו ויצירתו, מעניקים תמונה עמומה של היחסים בין הבריאה ובין בוראה.

נצחי ואינסופי, דהיינו - בלתי-נגמר, הוא מחזור החיים של הבריאה, בקיום המתמשך, בהתנהלות ובבנייה החוזרת מחדש.

בהתרחשות זו מגשימים עצמם גם כל התחזיות וההבטחות.

בסופו של דבר יתגשם בו גם "יום-הדין" עבור האדמה!

יום-הדין, משמעו הדין האחרון אשר יגיע פעם אחת עבור כל גוף שמיימי חומרי, אולם הדבר לא יתרחש בו-זמנית בכל הבריאה.

זהו מהלך הכרחי בכל חלק וחלק של הבריאה - כל חלק שמחזור חייו הגיע לנקודה בה חייב להתחיל פירוקו, כדי שבדרכים נוספות יוכל להיווצר שוב חדש.

במחזור-חיים נצחי זה אין הכוונה לארץ ולכוכבים אחרים שסביב השמש שלה, אלא למחזור הגדול, העצום, החייב להתרחש עבור כל מערכות השמש, בעודן נעות בתוך מסלולן העצמי.

הנקודה בה על כל גוף-שמימי להתחיל בפירוקו נקבעה באופן מדויק, וגם זאת, שוב, בהתבסס על עקביותם של החוקים הטבעיים.

מקום יחיד ומיוחד שבו חייב להתפתח תהליך ההתפוררות, בלא קשר למצבו של הגוף-השמימי הנדון ותושביו.

בלא עצירה דוחף מחזור-החיים כל גוף-שמימי אל שעת-קריסתו שאין לדחותה, שכמו בכל דבר בבריאה אינה אלא השתנות, הזדמנות להמשך התפתחות.

אז תגיע השעה של "לכאן או לכאן" עבור כל אדם.

או שיעלה אל עבר האור, אם שואף הוא לעבר הרוחני, או שישאר כבול אל החומריות, אליה הוא קשור, אם יאמין באמונה שלמה שהחומר בלבד הוא בעל-ערך.

במקרה כזה הוא לא יוכל, עקב השפעת רצונו האישי בהתאם לחוק, להתרומם על מעבר לחומריות, ויידחף יחד עמה, בשלב האחרון של דרכו אל הפירוק.

אז יהיה זה מוות רוחני!

בעל משמעות זהה לפירוק המופיע בספר החיים.

מהלך טבעי זה כשלעצמו מכונה גם "האבדון הנצחי", משום שזה הנמשך בדרך זו אל הכיליון "חייב להפסיק להתקיים", הוא ישוב להיות עפר ואפר ויתערבב עם הזרע-הבראשיתי, תוך שהוא מעניק לו כוחות רוחניים אף לאחר פירוקו.

הוא לעולם לא יוכל לשוב ולהיות "אנושי".

הדבר האיום ביותר העשוי לקרות לאדם.

הוא יהיה כ"אבן שאין לה הופכין", שאינה יכולה לשמש עוד לבנייה הרוחנית ולכן יש לגרסה.

פרידה זו המתרחשת בין הרוח והחומר, גם בהתבסס על מהלכים וחוקים טבעיים, היא הקרויה "יום הדין", וקשורה בתהפוכות ושינויים גדולים.

ברור לכל כי פירוק זה לא יכול להתרחש ביום-ארצי אחד; שכן בהתרחשויות היקומיות, אלף שנים כמוהן כיום אחד חולף.

אולם אנו מצויים בתחילתו של פרק-זמן זה.

הארץ מגיעה כעת אל הנקודה, בה היא סוטה ממסלולה כפי שהיה עד-כה, וסטייה זו מורגשת היטב בחומריות-הגשמית.

אז תחריף ההיפרדות אצל כל האנשים, אשר בזמן האחרון כבר הכינו עצמם, אולם עד-כה הביאו זאת לידי ביטוי רק ב"מחשבותיהם ובידיעתם המוחלטת".

כל שעה בקיום-הארצי היא על-כן יקרת-ערך, יותר מאי-פעם.

זה המחפש באמת ומבקש ללמוד, הוא יקרע עצמו בכל כוחו מתוך המחשבות הנמוכות, שכבלו אותו אל הארצי.

אחרת קיימת סכנה שיישאר כבול אל החומריות ויימשך עמה כולו אל עבר הפירוק.

אלו הנוהים אחר האור, מכל-מקום, ישוחררו יותר ויותר מן החומריות ולבסוף יועלו מעלה אל מולדתו של כל הרוחני.

אז תושלם ההפרדה בין האור לחושך והדין ימוצה.

"העולם", דהיינו הבריאה כולה, לא תקרוס, אלא הגופים-השמימיים יימשכו תחילה פנימה בתהליך הפירוק, מרגע שיגיע מהלכם אל הנקודה בה מתחיל הפירוק, ועמו גם הפיצול שקודם לו.

תהליך זה עבור האדמה כבר החל בפעולתו, הכל ינוע בקרוב קדימה בצעדי-ענק.

הביצוע יתרחש מתוך השפעת חוקי-האל הפועלים בטבע, והקיימים בבריאה מראשיתה, אותם חוקים שהבריאה עצמה הפעילה ואף היום ובעתיד נושאים בחובם את רצונו של הבורא.

במחזורי-חיים נצחיים מתבצעים בריאה, זריעה, הבשלה, קציר והתפוררות מתמשכים, כדי ללבוש שוב צורות חדשות, רעננות ומחוזקות מתוך חילופי הקשרים, והן ממהרות אל-עבר מחזור-חיים חדש.

במחזור חיים זה של הבריאה יכול אדם לתאר לעצמו מינהרה עצומה, או מערת-ענק של חומר את'רי, ממנה נובע הזרע הבראשיתי, בזרם מתמשך ובלתי-פוסק, אף הוא של חומר את'רי, ובתנועה מעגלית שואף אל-עבר קשר חדש והתפתחות.

בדיוק כך, כפי שהמדע כבר יודע ואף תיאר בצורה נכונה.

ערפל סמיך נוצר בעקבות החיכוך וההתחברות, וממנו יצמחו שוב גופים שמימיים, על-פי החוקים הבלתי-משתנים, בעקביות בטוחה יחברו אל מערכות שמש, וינועו במעגל סביב עצמם, כשהם מחויבים לנוע על-פי מחזור-החיים הגדול והסגור, מעגל-החיים הנצחי.

כפי שיכולה העין הארצית לראות את התהליך הגלוי בגופם של הצמחים, החיות והאדם, כיצד מן הזרע צומחת ההתפתחות, הצורה, ההבשלה והקציר או הריקבון, שהוא כשלעצמו כולל בתוכו השתנות ופירוק לשם התפתחות חדשה, אותו תהליך בדיוק מתרחש גם בגופים השמימיים.

הגופים השמימיים הגלויים לעין בחומריות ומוליכים עמם סביבה את'רית גדולה בהרבה, שאינה נראית לעין הארצית, גופים אלו כפופים במחזור-חייהם הנצחי לאותן התרחשויות, שכן גם עליהם פועלים אותם חוקים.

אפילו מטילי-הספק הקיצוניים ביותר אינם יכולים להכחיש את קיומו של הזרע-הבראשיתי, ועל-אף זאת, אין העין-הארצית מסוגלת לראותו, שכן הוא בנוי מחומר אחר, השייך "לעולם-שמעבר".

נוכל בשקט לכנותו שוב את'רי.

גם לא יקשה להבין, שעל-פי טבעו, העולם הנבנה תחילה, אף הוא את'רי במהותו, ואינו נתפש על ידי העין-הארצית.

רק ההתעבות הגסה יותר המתעצבת מתוכו לאחר-מכן, והתלויה בעולם האת'רי, היא היוצרת אט-אט את עולם החומר-הגשמי, על גופיו הגשמיים, שאת ראשיתם הזעירה ביותר יכולה תחילה העין הארצית לראות רק בסיועו של המיכשור הגשמי העומד לרשותה.

בין אם מדובר במולקולות, אלקטרונים או חלקיקים אחרים, בכל מקרה הם נמנים על השאריות הגסות יותר של העולם האת'רי, שכבר זמן רב קודם לכן קיבלו את צורתן הסופית ואת חייהן.

כך הדבר גם עם המעטפת בעלת האופי-הרוחני המקיפה את האדם-הגשמי, שעליה עוד אדבר בהמשך.

בשיטוטיהם דרך העולמות השונים במאפייניהם, חייב מלבושם, בין אם מעיל, מעטפת, גוף או מכשיר, אחת היא מה שמו, להיות תמיד מאותו חומר שממנו עשויה הסביבה שאליה הוא נכנס, כדי להשתמש בהם כמגן וכסיוע, אם ברצונו להפעיל עצמו ישירות באותה סביבה.

היות ועולם החומריות-הגשמית מבוסס על העולם האת'רי ותלוי בו, הרי שגם כל ההתרחשויות בעולם החומריות-הגשמית הן בעלות השפעה על העולם האת'רי.

סביבה את'רית נרחבת זו נוצרה מן הזרע-הבראשיתי והיא נעה עמו במחזור-החיים הנצחי, ולבסוף אף תישאב חזרה אל צידו האחורי של אותו משפך-יציאה עצום שכבר הזכרנו, בו מתרחשת ההתפוררות שתאפשר החזרתה שוב, כזרע-בראשיתי אל הצד האחר של מחזור-חיים חדש.

כמו בפעולת הלב ומחזור-הדם, כך גם משפך היציאה, מסמל את לבה של הבריאה החומרית.

תהליך ההתפוררות מתרחש על-כן בבריאה כולה, גם בחלקה האת'רי, שכן כל החומר מתפורר חזרה אל הזרע-הבראשיתי, כדי להיבנות מחדש.

בשום שלב לא ניתן למצוא שרירותיות, אלא הכל מתפתח מתוך סדר נכון ומובן-מאליו, על-פי החוקים הראשוניים, שאינם מאפשרים כל דרך אחרת.

בנקודה מסוימת של מחזור-החיים הגדול, מגיע על כן הרגע, בו מתחיל תהליך ההתפוררות עבור כל הברואים, גשמיים או את'ריים, והוא מכין עצמו מחוץ לברואים, עד שלבסוף פורץ קדימה.

עולם את'רי זה הוא כעת מקום השהות והמעבר עבור אלו שנפרדו מן הארצי, זה הנקרא העולם-שמעבר.

הוא קשור במהותו אל עולם החומריות-הגשמית, השייך לו ומהווה חלק ממנו.

ברגע ההיפרדות נכנס האדם, עם גופו האת'רי, אותו הוא נושא עמו בגופו הגשמי, אל סביבה את'רית דומה, בתוך עולם החומריות-הגשמית, בעודו משאיר מאחוריו את גופו הגשמי בעולם זה.

העולם האת'רי, או העולם-שמעבר, המהווה חלק מן הבריאה, כפוף לחוקים זהים לגבי התפתחות מתמשכת והתפוררות.

עם תחילתה של ההתפוררות תתרחש כעת היפרדות הרוחני מן החומרי, ואף זאת בדרכים טבעיות לחלוטין.

בהתאם למצבו הרוחני של האדם בעולם החומריות-הגשמית ובעולם האת'רי, יהיה על האדם הרוחני, ה"אני" האמיתי, לנוע כלפי מעלה או להישאר כבול אל החומריות.

הדחיפה האמיתית לעבר האמת והאור, זאת באמצעות השינוי הכרוך בה, תהפוך כל אחד שהור יותר מבחינה רוחנית ולפיכך אף מואר יותר, ומצב זה ישחרר אותו יותר ויותר, באופן טבעי, מן החומריות הדחוסה, וכך יידחפו טוהרו ואורו כלפי מעלה בהתאמה.

ואולם זה המאמין בחומריות בלבד, קושר עצמו - בעצמו - באמצעות אמונתו, אל החומריות הגשמית ויישאר כבול אליה, ולכן לא יוכל להידחף כלפי מעלה.

מתוך החלטתו האישית מרצון של כל אחד, תתרחש על-כן ההיפרדות בין אלו השואפים לעבר האור ובין אלו הכבולים אל האופל, בהתאם לחוקים הטבעיים הקיימים לגבי כבדות רוחנית.

היפרדות זו היא יום הדין!

כך יובהר כי אכן קיים סוף אמיתי גם לאפשרות ההתפתחות-הארצית אצל אלו הנפרדים מן הארצי בתהליך ההיטהרות לקראת העולם-שמעבר.

החלטה אחרונה!

האנשים בשני העולמות יהיו מטוהרים במידה כה-רבה, עד שיוכלו לעלות מעלה אל תחומי האור, או שיישארו כבולים באופיים הנמוך ועל-פי רצונם, ויקרסו בעקבותיו אל "האבדון הנצחי", דהיינו הם ייקרעו לעבר ההתפוררות, יחד עם החומריות ממנה לא הצליחו להשתחרר, יחושו את כאב ההתפוררות ויחדלו מן הקיום האנושי.

הם יתפזרו כמוץ ברוח, יהפכו לאבק ובכך אף יימחקו מספר החיים המוזהב!

"יום-הדין", כפי שהוא קרוי, דהיינו: הדין האחרון, אף הוא אינו אלא תהליך המתרחש בהתאם להשפעתם של החוקים הפועלים בבריאה, באופן טבעי לחלוטין, שאינו מאפשר כל התפתחות אחרת.

גם כאן קוטף האדם תמיד אך-ורק את הפירות שהוא עצמו רצה בהם, אלו שגרם לצמיחתם באמצעות אמונתו.

הידיעה שכל דבר בבריאה פועל מעצמו בעקביות הקפדנית ביותר, כשהקו-המנחה עבור גורלם של האנשים נקבע תמיד רק על-ידם עצמם, כתוצאה משאיפותיהם ורצונם, שהבורא אינו מתערב מתוך התבוננות כדי לתגמל או להעניש, אינה מקטינה מעוצמתו של הבורא, אלא יכולה רק לספק הזדמנות לחשוב על טווח נשגבותו, שהוא רב אף יותר.

הגדולה טמונה בשלמות יצירתו, וזו מחייבת אותנו להתבוננות מלאה בירת-כבוד, שכן האהבה הגדולה ביותר והצדק הבלתי-ניתן להשחתה חייבים להימצא בכל התרחשות, גדולה כקטנה, בלא כל הבדל.

גם האדם הוא גדול, כפי שהוצב בבריאה, כאדון לגורלו הוא!

דרך רצונו יוכל להתעלות אל מחוץ ליצירה, ובכך לסייע להתפתחותה הגבוהה יותר; או שיוכל למושכה כלפי מטה ולהילכד בתוכה, עד שלא יצליח עוד להשתחרר וייגרר יחד עמה אל הפירוק, בין אם יתרחש בעולם החומריות-הגשמית או בזה האת'רי.

לכן השתחררו מכל מוסרות התחושה הנמוכה; הגיע היום הגדול!

קרבה השעה, לתום הארכה שניתנה!

העירו בתוכם את הכמיהה לטהור, לאמיתי, לאציל!

—

הרחק מעל למחזור-החיים הנצחי של הבריאה מרחף לו ככתר במרכזה "אי כחול", מרחב המבורכים, הרוחות המטוהרות, שכבר הורשו לשהות בתחומו של האור!

האי הזה מופרד מן העולם.

ולכן אף אינו נע באותו מחזור-חיים, אלא מהווה, על-אף גובהו שמעל לבריאה הנעה במעגלים, מעין נקודת עגינה ומרכז עבור הכוחות הרוחניים היוצאים.

זהו האי הנושא במרומיו את עיר הסמטאות המוזהבות המפורסמת כל-כך, ירושלים של מעלה.

כאן אין עוד דבר הכפוף לשינוי.

אין עוד חשש מפני "יום הדין".

אלו הרשאים לשהות בו, נמצאים ב"מולדתם".

האחרון, בהיותו הגבוה ביותר על האי הכחול הזה, נותר, בלתי נגיש לצעדו של הבלתי-קרואים, מבצרו של הגביע, זה המוזכר כה רבות בשירה!

מוקף באגדות, מושא כמיהתם של אינספור, הוא ניצב שם באור הנשגבות הגדולה ביותר ובתוכו חבוי כלי הקיבול הקדוש, הסמל לאהבתו הטהורה של הכל-יכול, הגביע!

לשם שמירתו זומנו הרוחות הטהורות ביותר, הקרובות ביותר אל הכס הנשגב.

הן נושאות את אהבת-האל בצורתה הטהורה ביותר, שבמהותה נראית אחרת לחלוטין מזו הנתפשת על ידי יושבי-הארץ, אף שהם חווים אותה מדי יום ביומו ובכל שעה.

מבצר זה הוא השער למדרגות המובילות אל הכס העליון.

איש לא יוכל להגיע אל המדרגות בלא שחצה תחילה את טירת-הגביע.

שמירה הדוקה הוצבה לפני שערי-הזהב, קשוחה ובלתי-סלחנית, כדי שיישמר טוהרו של הגביע, כדי שיוכל להרוות ולברך את כל המבקשים.

בהתגלויות הגיעה הידיעה על קיומו של המבצר לאורך שלביה הרבים של הדרך הרחבה מטה, מן האי-הכחול של העולם האת'רי, עד שחדרה לאחרונה, דרך השראתם העמוקה של משוררים אחדים, גם אל האנשים בחומריות-הגשמית של הארץ.

ממדרגה למדרגה הורדה כלפי מטה, ובדרכה סבלה האמת גם עיוותים שונים ובלתי-רצויים, כך שדמותה האחרונה אינה אלא השתקפות שעורפלה פעמים לא מעטות, ומותירה פתח לטעויות רבות.

אם עולה זעקת מצוקה וכאב בחלק כלשהו של הבריאה הגדולה, ומגיעה אל הבורא בקריאה נואשת, נשלח אחד ממשרתי כלי-הקיבול בנושא אותה אהבה, כדי להושיט יד מסייעת למצוקה-הרוחנית.

ומה שמרחף לו כאימרות ואגדות ביצירת הבריאה, מופיע אז בצורה חיה בבריאה עצמה! שליחויות כאלו, מכל-מקום, אינן שכיחות.

ובכל פעם הן מלוות בשינויים קיצוניים ובתהפוכות גדולות.

במרבית המקרים חולפות אלפי-שנים בין אחת לרעותה.

שלוחים כאלו מביאים עמם אור ואמת אל התועים, שלווח למטילי-הספק, ומגישים את המסר שלהם לכל המבקשים את היד, שתעניק להם מחדש את האומץ ותחדש את כוחם, ותוליכם דרך המחשבים אל עבר האור.

הם באים רק אל אלו הכמהים לסיועו של האור, ואולם לא אל המלגלים והמתחסדים.

שלוח-הגביע הבא אשר יגיע יהווה סימן לכל המבקשים, שעליהם לעלות בעוצמה חסרת-פשרות אל עבר הטוב והאציל; שכן הוא מזכיר את הדין שאין להימנע ממנו, את יום-הדין שאין מנוס מהגעתו.

יבורך זה אשר ניתק עצמו מכבלי החומרנות מגבילת-החושים, כדי שיוכל להתרומם מעלה אל עבר האור!